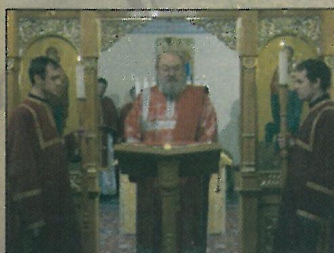

Prameň

Časopis gréckokatolíckych bohoslovcov Ročník XIII. Číslo 3.

Duchovné
cvičenia Pieniny

Návšteva diakona
Maxa Kašparů

Mikuláš 2007

Svätý, bol si v Myrách vysluho-
vateľom sviatostí. Plnil si príkaz
Kristovho evanjelia. Svoj život si
zasvätil službe ľudu. Aj nevinných
si zachránil pred smrťou. Pre svoj
dôverný styk s milosrdným Bohom
dosiahol si veľkú svätosť.

Kondák Mikulášovi divotvorcovi

Úvodník	3
Bleskovky	4
Sv. Mikuláš	6
Boh cez nás píše	8
Misijný deň v Košiciach.....	9
Kto je anjel a kým je čert	10
Priatie prvákov	12
Noví bratia	13
Muž s tvárou človeka	20
Čas Božej milosti a pokoja	21
Obliečka druhákov	22
Mikuláš pre nepočujúcich	22
Mikuláš v seminári	23
Zábavná stránka	24
Vianočný list apoštola Pavla.....	26

REDAKČNÁ RADA:

ZODPOVEDNÝ ZA VYDANIE:
PhDr. Marko Rozkoš, PhD.

ŠÉFREDAKTOR:
Mikuláš Jančuš

GRAFICKÁ ÚPRAVA:
Michal Galmus
Mgr. Juraj Gradoš

JAZYKOVÁ ÚPRAVA:
Mikuláš Jančuš

FOTO:
Lukáš Šoltýs
Róbert Krolák
Mikuláš Jančuš

ADRESA REDAKCIE:
Sládkovičova 23
080 01 Prešov
<http://www.gojdic.sk>

Veľmi pekne Vám ďakujeme
za všetky Vaše príspevky a
dary, ktoré ste s láskou da-
rovali našim seminaristom
cez náš fond.

Predstavení seminára

REDAKCIA SI VYHRADZUJE
PRÁVO NA ÚPRAVU ČLÁNKOV.

ÚVODNÍK

„Čože je človek, že naň pamätáš, Bože?“

Takto znie piaty verš ôsmeho žalmu, ktorý je tichým plesaním či skôr chválospevom, vyjadrujúcim ešte 500 rokov pred príchodom Božieho Syna na svet radostné poďakovanie Bohu za to, že na nás nezabúda. Každý človek aj v dnešnej dobe túži po vykúpení a spáse, či zrozumiteľnejšie – po záchrane. Pred čím? Myslím, že nie je nutné písať o všetkých tých stresujúcich faktoroch spôsobujúcich neistotu dnešného človeka... Zachrániť nás môže len ten, kto nás stvoril, komu bytostne patríme. A nielen môže. To fascinujúce je, že chce! Chce, lebo nás – ľudí miluje. Ústami proroka Jeremiáša nám oznamuje, že nás nielen stvoril, ale aj miloval láskou odvekou (por. Jer 31,3). Či to nie je dojímavé „Božie navštívenie“ toho Jediného, ktorý má moc nad naším šťastím; navštívenie, ktoré si už 2007-krát ideme pripomenúť?

Na počiatku Božieho zjavenia sa píše: „Riekol Boh: Učinnme človeka na náš obraz... A stalo sa tak. A Boh videl všetko čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré.“ (por. Gn 1, 26-31) Vrchol hodnoty človeka spočíva v osobe Ježiša – Bohočloveka. On naplnil ľudskú prirodzenosť tým, čo jej najviac chýbalo: láskou. Preto ho milo oslovujeme slovom Čelovikoľubec.

Jeho prítomnosť na našom svete dnes už nie je viditeľná v osobe malého Dieťaťa, no všetci kresťania vedia, že jeho prítomnosť vo svete je istá. Zaručená je všade tam, kde mu ľudia otvoria svoje domovy. Viditeľná je v atmosfére rodiny, lásky, priateľstva, dobroprajnosti – jednoducho ľudskosti, pretavenej božskosťou. Tam, kde sa rodina zide a spolu sa modlí – vzýva Boha, je prítomný Kristus, a kde je Kristus, tam je nebo, raj, šťastie. Čože je človek, že naň Boh pamätá? Je bytosťou, ktorá bez stretnutia sa s Bohom ostane nenaplnená, nezrealizovaná a prázdna. Boh to vie a preto ide nám v ústrety...

Nielen čitateľom nášho časopisu, ale všetkým kresťanom prajeme veľa ochoty pri otváraní svojich duší a srdiec odvekej Božej láske, prichádzajúcej k nám blízkym a zrozumiteľným spôsobom v Božom Dieťati.

*PhDr. o. Marko Rozkoš, PhD.
rektor seminára*

BLĚSKOVKY

16. september (nedel'a)

Speváci zboru sv. Romana Sladkopevca prispeli svojím vystúpením ku kráse a vznešenosti festivalu „Boh je láska“ v Černom. Následne sprevádzal svojím spevom archijerskú svätú liturgiu, ktorú slávil prešovský eparcha Ján Babjak, SJ.

17. - 21. september

Spoločne s našimi predstavenými sme putovali do malebnej prírody Pienin. Cieľom bola obec Červený kláštor, kde sme na začiatku nového akademického roku prežili požehnaný čas duchovných cvičení, pod vedením o. Milana Lacha, SJ.

11. október (štvrtok)

Zahrali sme si tradičný futbalový zápas medzi mužstvom prvákov - FC Ligneme a mužstvom FC Urvisieťku - tvoreným tým najlepším, čo v seminári máme. Zápas skončil podľa očakávaní prítomných divákov.

17. október (streda)

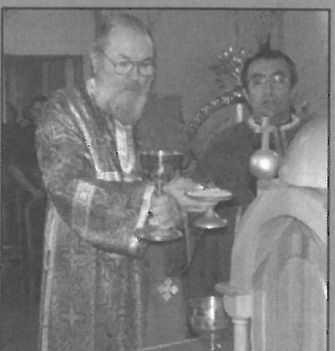
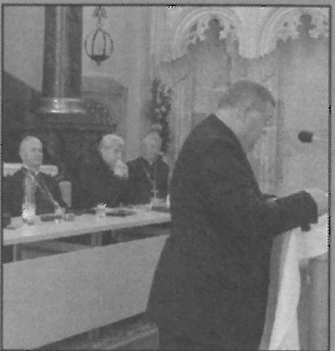
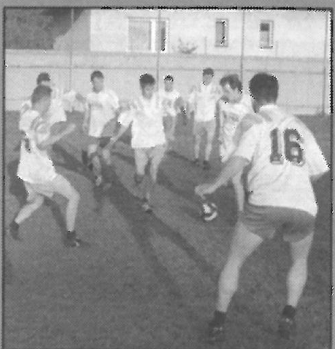
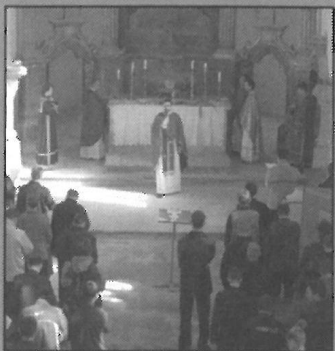
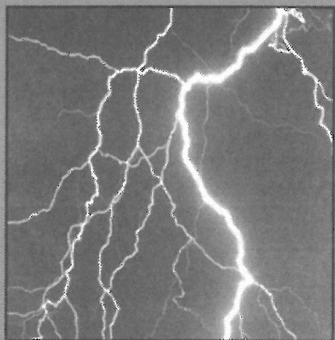
Pri príležitosti 50. výročia encykliky Fidei Donum pápeža Pia XII. sa v seminárnom kostole sv. Antona Paduánskeho v Košiciach konal vedecký seminár, na ktorom sme sa zúčastnili aj my.

18.-19. október

Navštívil nás český psychológ spisovateľ a diakon Max Kašparů, ktorý sa nám v našej kaplnke prihovoral a prvýkrát diakonoval sv. liturgiu v byzantskom obrade.

19.-20. október

Väčší priestor na modlitbu a rozjímanie sme mali počas októbrovej duchovnej obnovy, ktorú viedol otec špirituál Ján Karas. Témou jeho úvah bola moc Božieho slova v živote človeka.

25. október (štvrtok)

Bratov prvákov sme oficiálne prijali do seminárneho bratstva. Po slávnostnom obrade prijatia do duchovného bratstva podstúpili naši prváci mnoho úloh a disciplín, ktoré vyskúšali ich fyzické a duševné schopnosti, také potrebné pre život v seminári.

16. - 17. november

Otec Jozef Popik nás v novembrovej duchovnej obnove viedol viac do hĺbky nášho budúceho povolania kňazstva, na ktoré sa pripravujeme.

21. november (streda)

Bratia druhého ročníka prijali od preosvietených vladykov Jána a Milana posvätené podriasniky.

24. november (sobota)

Zbor sv. Romana Sladkopevca sa zúčastnil XVI. ročníka Festivalu duchovných piesní byzantského obradu v Prešove.

27. november (utorok)

Pri príležitosti 40. výročia vydania encykliky *Humane vitae* Pavla VI., sa bratia piateho a šiesteho ročníka zúčastnili konferencie, ktorá sa konala v aule kňazského seminára v Spišskej kapitule.

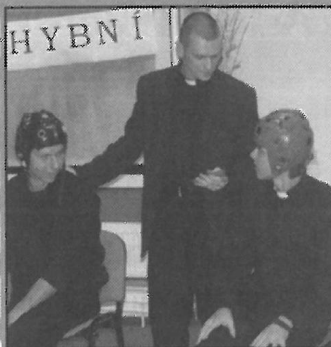
3. december (pondelok)

V Rozhanovciach sa uskutočnil priateľský futbalový turnaj medzi bohoslovcami kňazských seminárov zo Spišskej kapituly, Košíc a Prešova, ktorý sa skončil víťazstvom bohoslovcov zo Spišskej kapituly. Naši chlapci obsadili druhé miesto.

7. december (piatok)

Náš seminár navštívil sám preosvietený arcibiskup sv. Mikuláš. Pri tejto vzácnej príležitosti bratia tretieho ročníka pripravili večerný program spojený s bilancovaním seminárneho života bratov šiestakov. Samozrejme nechýbali ani darčeky.

Slavomír Tarasovič, V. roč.

SVÄTÝ MIKULÁŠ, ARCIBISKUP LICIJSKEJ MYRY A DIVOTVORCA

Neexistuje vari známejší svätec, než akým je svätý Mikuláš. Zaiste si už každý z vás čo to o ňom prečítal, alebo aspoň počul. Veľkú radosť z tohto svätého muža majú hlavne deti, každé predsa vie, že v predvečer svojho sviatku nosieva darčeky do pripravenej čižmičky. Dobrým len samé sladkosti, no tým zlým aj palici či uhlie. Avšak kto v skutočnosti bola osoba sv. Mikuláša to vie presne len málo kto.

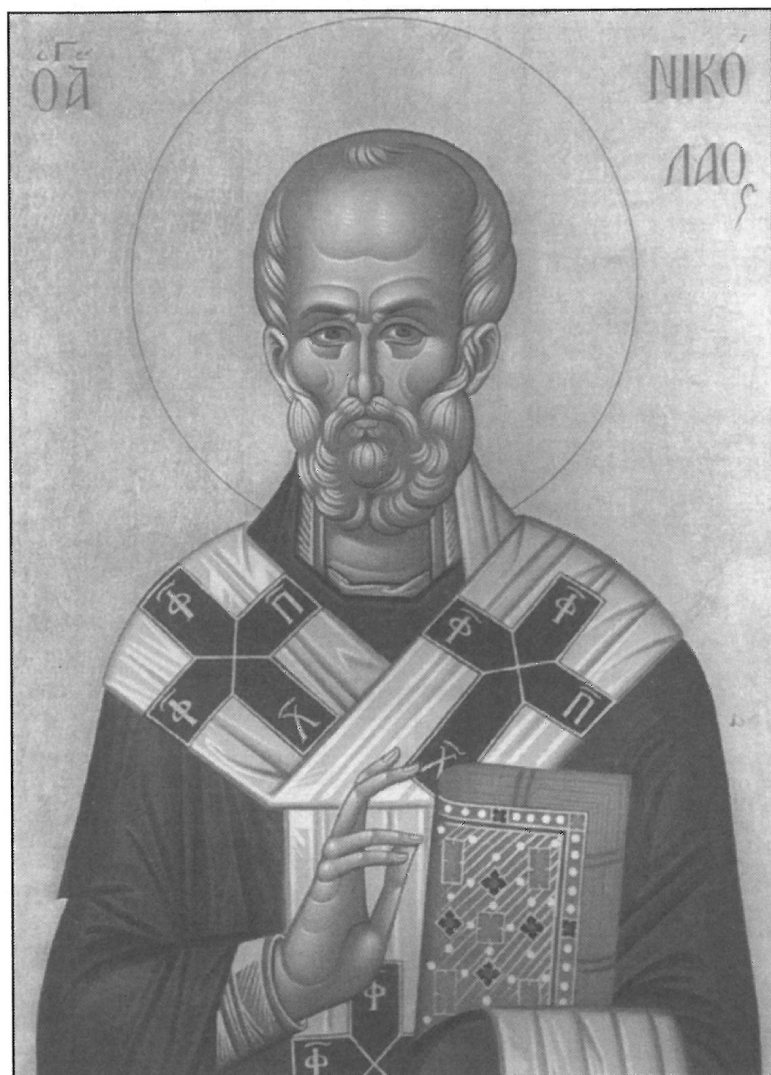
Sv. Mikuláš z gr. Nikolaos – víťaz nad národmi sa narodil okolo roku 280 v meste Patary, dnes oblasť v južnom Turecku. Už ako veľmi mladý bol vysvätený na kňaza, taktiež veľmi skoro stratil aj svojich rodičov a tak sa o jeho výchovu

staral jeho strýko patarský biskup Mikuláš. Novokňaz rozdal celý svoj majetok chudobným, videl potreby všetkých a všetkým tak ako mohol aj pomáhal.

V meste v ktorom žil býval istý boháč, ktorý schudobnel. Mal tri dcéry, ktoré sa mali vydať, ale keďže už nemali čo jesť rozhodol sa, že svoje dcéry vystaví potupe a urobí z nich neviestky. Keď sa to svätec dozvedel v noci hodil cez otvorené okno do domu chudáka zlato zabalené do kusa látky a tak sa mohla najstaršia dcéra čestne vydať. Podobne urobil aj pri ostatných dvoch dcérach. Vďačný muž pristihol Mikuláša, pri jeho dobročinnosti a padol mu k nohám a d'akoval mu. Ten mu prikázal, aby o tom nikomu nehovoril.

Neskoršie odišiel do kláštora, ale raz pri modlitbe začul hlas, ktorý mu hovoril, aby sa vrátil do spoločnosti on poslúchol. No netúžil po svetskej sláve a tak prichádza do mesta Myry, kde ho nikto nepoznal. Tu žil ako posledný úbožiak. V tom istom čase prebiehala aj voľba nového arcibiskupa – metropolitu, keďže sa voliaci biskupi nedokázali rozhodnúť, dohodli sa, že biskupom sa stane ten kto na druhý deň ako prvý vstúpi do chrámu. Ukrytí teda čakali, hneď po polnoci do chrámu vchádza Mikuláš, aby sa tu modlil.

Vytrpel aj prenasledovanie za vlády Diokleciána, kedy bol uväznený. Na prvom koncile v Nicei bránil metropolita Mikuláš Kristovo božstvo proti bludárovi Áriovi. V horlivosti proti bludnému

učeniu udrel Ária po tvári. Za tento čin ho prítomní biskupi zbavili úradu, no keď to urobili uvideli stáť po jeho pravici Krista s evanjeliárom a Bohorodičku s omoforom. Takto upozornení vrátili Mikulášovi biskupský stolec.

Už počas jeho života s diali mnohé zázraky, raz sa v jeho metropolii rozmohol veľký hlad. Tu sa istému kupcovi, ktorý viezol plnú loď obilia vo sne zjavil biskup a nariadil mu aby loď otočil k Myrámu, keď sa kupec zobudil našiel v ruku tri zlaté mince. Muž sen poslúchol a všetko obilie priviezol do hladujúceho mesta.

Počas plavby do Svätej zeme utíšil búrku a vzkriesil námorníka, ktorý padol zo sťažňa. Tak sa stal patrónom námorníkov a na ikonách v našich chrámoch je zobrazovaný s loďou v pozadí.

Istý vojvodcovia boli nespravodlivo obvinení z toho, že chcú zvrhnúť cisára. Cisár ich po nespravodlivom vypočúvaní prikázal stiahnuť z kože. Vojvodcovia si spomenuli na divy, ktoré koná spravodlivý a dobrý biskup a celú noc sa k nemu vrúcne modlili. V noci sa biskup vo sne zjavil cisárovi aj sudcovi a pohrozil im trestom za nespravodlivý súd. Keď cisár a sudca zistili, že mali rovnaký sen oslobodili väzňov a poslali ich do Mýr s prosbou o modlitbu u biskupa.

Keď sa raz počas búrky potápala loď s pútnikmi, tí začali s pokorou prosieť o Mikulášovu pomoc. Odrazu stál svätec pred nimi a povedal: „Volali ste ma, hľa, prišiel som vám na pomoc, nebojte sa!“ Chytil kormidlo a búrka ustala, pokojný vietor potom loď prihnal k Myrámu. Tam pútnici navštívili svätca, aby sa mu poďakovali. On ich napomenul, aby sa starali o svoj duchovný život, lebo u každého videl ťažké hriechy.

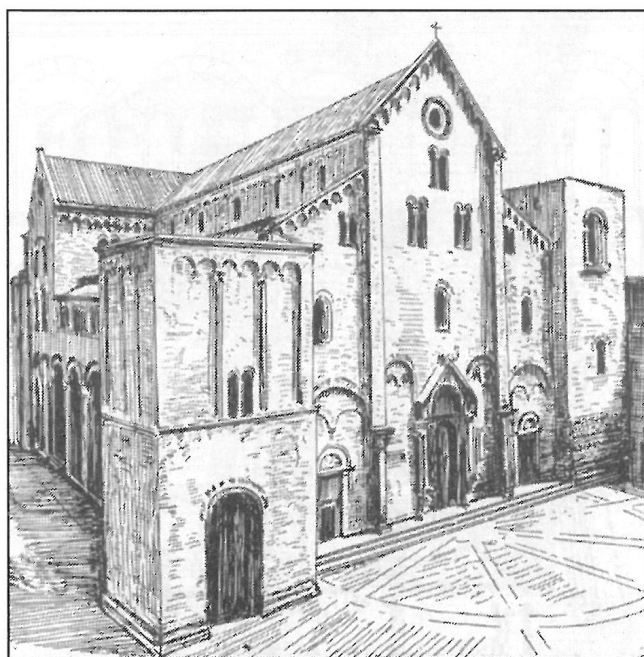
Boháčovi sa na príhovor sv. Miku-

láša narodil syn. Ako vďaka tento muž postavil vo svojom dome kaplnku zasvätenú jeho menu a každý rok slávil jeho sviatok. Syn však padol do zajatia a slúžil na nepriateľskom kráľovskom dvore. Keď nastal sviatok a svätcova slávnosť mladík zosmutnel, kráľ si to všimol a pod hrozbami si vynútil od chlapca priznanie. Kráľ mu odpovedal: „*Nech si robí ten tvoj Mikuláš čo chce, ty zostaneš tu s nami!*“ Na tieto slová sa strhol silný víchor, otriasol palácom, schytil mladíka a preniesol ho pred vchod do chrámu.

Svätý Mikuláš zomrel vo vysokom veku v Mýrach. Nad jeho hrobom sa dialo a dejú sa mnohé zázraky. Z jeho tela dodnes vyteká vonné myro, ktoré uzdravuje.

Jeho povest' divotvorcu spôsobila, že sa stal viacnásobným patrónom. Za svojho ochrancu ho pokladá hlavne Rusko, náš byzantský obrad má vo veľkej úcte tohto svätého. Sú mu zasvätené mnohé chrámy, je zobrazovaný na každom ikonostase. Modlíme sa k nemu o pomoc v ťažkostiach a veríme v jeho neustály príhovor pred dobrotivým Pánom.

Mikuláš Jančuš, II. roč.

Chrám sv. Mikuláša v talianskom meste Bari, kde sú uložené svätcove telesné pozostatky.

BOH CEZ NÁS PÍŠE

Ako člen Misionárov Najsvätejšieho Srdca Ježišovho som mal možnosť absolvovať svoju misijnú skúsenosť v Indii. Domovom na päť týždňov sa mi stala Kalkata, ktorá je vraj po pakistanskom Karáčí druhým najšpinavším mestom na svete.

Na prvý pohľad „hrozná diera“, ktorú by si „sterilný“ Európan len ťažko vybral za cieľ svojej dovolenky a Kalkata bola najmilším mestom Matky Terezy. Prvé, čo človek pocíti po pristátí na letisku, je teplý vzduch a typický indický zápach. Napriek počiatočným problémom, som k domu, kde ma čakala prvá indická noc, docesťoval v bezpečí. Zaspávalo sa mi veľmi ťažko, pretože zaspáť na posteli so železných dverí, ktoré sú pokryté hliníkovým plechom a špinavým matracom bolo dosť nepohodlné. Prvý týždeň som navštevoval misijné stanice na severe v meste Siliguri a potom v Kalipongu, asi 50 km od hraníc s Nepálom. Premiestňovať sa po horách v daždi, blate ryžových polí však nebola žiadna prechádzka. Navštívil som viaceré misijné farnosti, školy, rehoľné kongregácie, dom pre mentálne postihnuté a psychicky choré ženy.

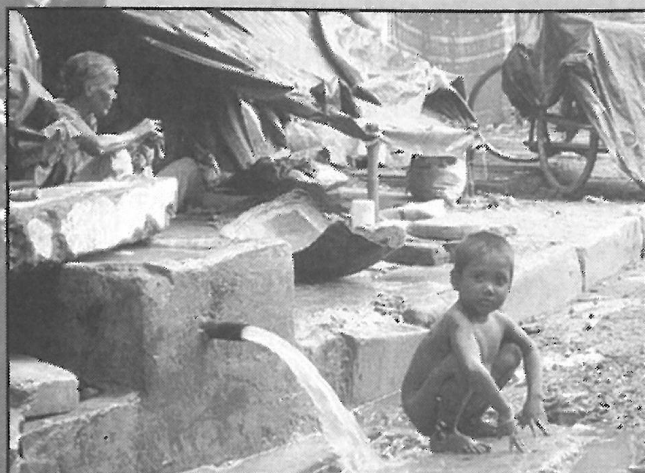
Po trinásťhodinovej ceste v hlučnom vlaku som konečne prechádzal bránami mesta chudoby. Populácia Kalkaty sa odhaduje na 20 miliónov ľudí, z čoho väčšina žije v núdzi. Mal som obavy, ako to všetko bude vyzeráť, aká práca ma čaká. Ušla sa mi práca v dome pre chorých na tuberkulózu, HIV a zomierajúcich. Keď som prvýkrát videl chorých s obrovskými ranami, nahnité mäso, v ktorom sa pohybujú malé červíky, prišlo mi zle. Časom som si zvykol a nepozeral som na chudáka ako na nositeľa nejakej choroby, ale

v prvom rade ako na človeka, ktorý túži po blízkosti a láske. Okrem ošetrovania som vykonával aj iné práce. Každé ráno som čistil izbu, po ktorej behali potkany. Postele boli špinavé, dlažba zanedbaná. Keď chorým niečo nechutí, hodia to vedľa seba. Keď sme všetko vyčistili, chorých sme preniesli naspäť do miestnosti. Zomierajúcich treba ešte poumývať, oholiť a obliecť do šiat. Okolo poludnia sa roznášal obed a po ňom som už mal voľno.

V Kalkate som cítil potrebu byť každý deň na liturgii. Položiť svoje problémy na oltár v prostredí, kde žila Matka Tereza. Navždy mi v pamäti zostane kríž, ktorý sa nachádza v kaplnke Matky Terezy, kríž bez Kristových nôh. Pred ním som si uvedomil, že my sme vlastne Kristovými nohami.

Kalkata učí človeka veľa vecí. Až tam som si uvedomil, akí sme v Európe bohatí. Sme bohatí, lebo máme sprchy, vodovodný kohútik, z ktorého tečie čistá voda. Ďakujem Bohu, že ma použil ako svoj nástroj, aby ukázal týmto chudákom, ako veľmi ich má rád. Sme len malou ceruzkou v Božej ruke a Boh je ten, ktorý cez nás píše. Akokoľvek nedokonalým nástrojom sme, On píše nádherne.

Martin Pavúk, MSC, IV. ročník

MISIJNÝ DEŇ V KOŠICIACH

„Kresťan, ktorý by sa nechcel pričiniť o misie, nie je pravým kresťanom.“ Tohto roku uplynulo 50. výročie od vydania encykliky Fidei Donum. Pri tejto príležitosti sa 17. októbra v kostole sv. Františka v Košiciach uskutočnil odborný seminár, ktorého ústrednou témou bol misijný charakter Cirkvi.

Stretli sa na ňom kňazi Košickej arcidiecézy a bohoslovci z Košíc a Prešova. Stretnutie bolo otvorené svätou omšou, ktorú celebroidal kardinál o. Jozef Tomko. Po slávení Eucharistie oficiálne uviedol konferenciu. Vo svojej prednáške zdôraznil misijnú prirodzenosť Cirkvi, ktorá je jej neoddeliteľnou súčasťou. Upozornil, že každá diecéza je misionárska a nemá ostať uzavretá do seba, lebo nie je nič škodlivejšie ako izolácia. Uviedol aj výrok jedného budhistu, ktorému bolo zvestované kresťanstvo, ten povedal: *„Keď ste vy, kresťania, poznali tak dôležitú novinu, prečo ste čakali 2000 rokov, aby ste ju priniesli až dnes?“* Tým naznačil jedinečnosť kresťanskej viery, ktorá spočíva v Kristovom umučení a vzkriesení. O. kardinál ďalej poukázal na potrebu kázania a nutnosť misií. Sám povedal: *„Kresťan, ktorý by sa nechcel pričiniť o misie, nie je pravým kresťanom.“* Je to tvrdý, ale pravdivý výrok. Pozval tak aj laikov na úlohu misií a za vzor dal tých, ktorí sa už v rôznych častiach sveta na nich podieľajú a svojím

životom hlásajú evanjelium pravdy. Tiež poukázal na ich nenahraditeľnú úlohu v modlitbe a štedrosti na tento úmysel, no predovšetkým povzbudil k obetovaniu seba samých. Biskupov vyzval k vzájomnej spolupráci a dodal odvahu k poskytnutiu svojich kňazov pre celý svet, pretože oni neboli vysvätení len pre ich diecézu, ale pre spásu celého sveta.

S ďalšou prednáškou na tému misie vystúpil nitriansky o. biskup mons. Viliam Judák. Ponúkol pohľad do histórie misijných diel na Slovensku.

Nasledovala prednáška riaditeľa pápežských misijných diel v Poľsku, Jána Piotrovského, v ktorej sa snami podelil o svoje osobné zážitky z misií v Afrike a Južnej Amerike, kde pôsobil niekoľko rokov.

Celé stretnutie uzatvorila prednáška a konkrétne pozvania na misie prostredníctvom o. Františka Kapustňáka, riaditeľa Pápežských misijných diel na Slovensku.

Jaroslav Ćirovský, III. roč.

KTO JE ANJEL A KÝM JE ČERT?

Určite mnohí z vás len nedávno, na sviatok sv. Mikuláša stretli okrem Mikuláša aj jeho „spoločníkov“ – anjela a čerta. Od toho prvého ste možno dostali sladkosť, ten druhý vám zašpinil tvár popolom, či čiernym krémom. Veľa ľudí ich pozná len takto, sú pre nich len postavami z rozprávok a ani v nich neveria. A tak sa v nasledujúcich riadkoch pozrime, kým sú v skutočnosti bytosti „anjel a čert“.

V čase osvietenia a najmä v druhej polovici 20. storočia sa existencia anjelov začala výrazne spochybňovať. Ich výskyt v Biblii sa začal označovať ako literárne zosobnenie samotnej Božej činnosti. Niektoré biblické výklady odmietali existenciu anjelov ako mýtus, od ktorého je potrebné Bibliu očistiť. Nový katechizmus však jasne hovorí: „*Jestvovanie duchovných, netelesných bytostí, ktoré Sväté písmo zvyčajne volá anjelmi, je pravda viery.*“

Anjel (z gréckeho slova *angelos* – posol) je Bohom stvorená, duchovná, osobná a vo vzťahu k človekovi nadprirodzená bytosť. Jestvovanie anjelov je pravda viery, znejúca takto: „*Boh na počiatku času z ničoho stvoril obe stvorenia, duchovné a telesné, totiž anjelské a pozemské.*“

Hlavnou úlohou anjelov je oslava Boha a služba Bohu. Zároveň skrze svoje

poslanie slúžia tým, ktorí majú dosiahnuť spásu. Sú teda prostredníkmi od Boha k ľuďom, keď vykonávajú pre ľudí službu, ktorou ich poveruje Boh, ale zároveň sú aj prostredníkmi od ľudí k Bohu, keď Bohu predkladajú naše modlitby. Zvláštnou úlohou sú poverení anjeli strážni. O tom, či majú všetci ľudia anjelov strážnych, alebo len pokrstení, nie je jednotná mienka. Podľa byzantského krstného

obradu sa práve pri krste žiada od Boha, aby krstencovi udelil anjela strážcu.

Aby mohli anjeli svoje poslanie vykonávať, sú obdarení rozličnými darmi. Ich poznanie je omnoho dokonalejšie ako ľudské. Nepoznajú však všetky Božie tajomstvá, ani všetky tajomstvá ľudského srdca, ktoré človek, alebo iný anjel navonok neprezerá. Majú slobodnú vôľu, sila ich vôle je dokonca tak veľká, že sú ňou schopní

ovplyvňovať aj hmotu. Sú schopní „čítať myšlienky“, aby rozumeli našim modlitbám a dorozumievali sa medzi sebou. Majú tiež schopnosť zasahovať do dejín, zjavovať sa ľuďom, rozprávať s nimi, prípadne vnúkať im myšlienky. Anjeli nemajú rozmery, a teda ani priestorovosť, nie sú všadeprítomní ani nesmierni, ale prirodzenosťou sú nesmrteľní. Sú prítomní len v priestore, v ktorom účinkujú.

Cirkev vzdáva anjelom úctu od

najstarších dôb, zasväcuje im sviatky, chrámy, v úcte má ich obrazy. V liturgii byzantského obradu je každý pondelok dňom úcty anjelov.

Boh určil anjelom nadprirodzený cieľ, bezprostredné videnie Boha. Anjeli boli stворení do „stavu putovania“, teda boli postavení pred slobodnú voľbu, či budú slúžiť Bohu, alebo sa mu vzopru. Mali sa rozhodnúť medzi dobrom a zlom. Vtedy sa niektorí anjeli vzbúрили voči Bohu, zatúžili po vlastnej sláve, nezávislej od Boha, a tak sa stali na veky zlými, zatratenými. Sväté písmo učí o hriechu anjelov, jedna časť anjelov neobstála v skúške, upadla do ťažkého hriechu a za trest boli uvrhnutí do pekla. Učenie o ťažkom hriechu určitého počtu anjelov a o ich dobrovoľnom odvrátení sa od Boha je pravdou viery, ktorá znie: „*Diabol a iní démoni podľa svojej prirodzenosti boli Bohom stворení dobrí, ale zlými sa stali sami od seba.*“ Hriechom diabla bolo odmietnutie Boha ako Vládcu. Preto sa diablovi veľmi často pripisujú slová z Jeremiášovho pro-roctva: „*Nebudem otročiť!*“ (Jer 2,20).

Tak ako blaženosť anjelov, ktorí ostali verní Bohu, má večné trvanie, tak aj trest zlých duchov je bez konca. Zlí duchovia sa nemôžu obrátiť a nemôžu konať pokánia, sú zatratení na veky. Ich vnútorný stav je hrozný a zúfalý. Nemajú ničoho, čo by ich nabádalo k dobrému, nemôžu očakávať odmenu, úžitok, ani útechu, niet v nich lásky k Bohu, ba naopak vedia, že sú naveky zavrnutí, preto ich všetko ženie k nenávisti a zúfalstvu.

Činy diabla a zlých duchov môže motivovať jedine nenávisť a závisť voči tým, ktorí nádej na večnú blaženosť majú. Preto diabol pôsobí na človeka, pokúša ho k zlému, môže mu škodiť po telesnej i psychickej stránke. Zvlášť nebezpeč-

né je pre človeka praktizovanie a otváranie sa okultným praktikám, akými sú: veštenie, mágia, astrológia, vyvolávanie duchov, jasnovidectvo a mnohé iné. Tieto sú pre diabla zvlášť širokou cestou do života človeka, umožňujúcou jeho ničivé pôsobenie. Diabol chce človeku spôsobiť predovšetkým duchovnú smrť, ktorá znamená odtrhnutie človeka od Božej vlády a tým večné zatratenie.

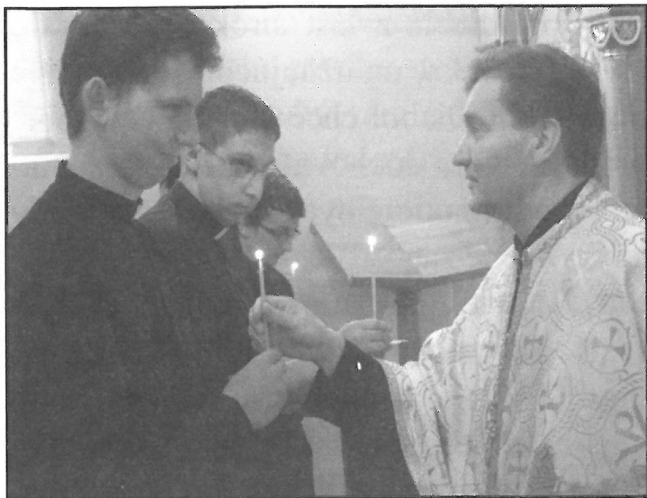
Boh je však mocnejší ako diabol. Ježiš Kristus vystupuje ako bojovník proti diablu a jeho kráľovstvu. Tento boj sa univerzálne uskutočnil Kristovým pôsobením na zemi, jeho smrťou a zmŕtvychvstaním. No zároveň sa odohráva v jednotlivých ľudských životoch počas celej histórie sveta až do jeho skončenia.

Diabol svoj boj už prehral a víťazí len nad tým, kto sa vzdáva Boha a tak sám otvára diablu dvere svojho srdca. Preto platí, že čím má človek užší a pravdivejší vzťah s Bohom, tým menší vplyv na neho diabol má. Čím povrchnejšie žije človek svoj duchovný život, čím viac sa oddáva hriechu, alebo dokonca priamo spolupracuje s diablom, tým väčší a mocnejší vplyv má diabol na neho. Človek nemá šancu vlastnými silami zvíťaziť nad diablom, ktorý je omnoho inteligentnejší ako človek. Jediná možnosť pre človeka je prijať do svojho života spasiteľné Kristovo dielo, Kristovo víťazstvo nad diablom, ktoré je prítomné v Cirkvi, podľa Kristových slov: „*Hľa, dal som vám moc šliapať po hadoch a škorpionoch i po všetkej sile nepriateľa a nič vám neuškodí.*“

Prosme preto aj Božích anjelov, aby nás chránili a vyprosili nám milosť neza-budnúť na Ježišovo víťazstvo, ale prijať ho v plnosti do našich životov.

Milan Diheněščík, V. roč.

Prijatie prvákov do seminárskeho bratstva

Seminárne bratstvo je ako jedna veľká rodina, ktorá pozostáva z množstva členov. Každým rokom však našu rodinu opúšťajú bratia šiestaci, no s novým akademickým rokom prišli do seminára noví bratia prváci, pre ktorých sa takto začala nová etapa života. A tak sa neodmysliteľnou súčasťou života seminaristov stáva aj slávnostné prijatie bratov prvého ročníka do seminárneho bratstva.

Slávnosť prijímania sa začala svojou vlastnou liturgickou časťou v seminárnej kaplnke Najsvätejšej Trojice. Počas obradu prijatia prváci vykonali sľub, ktorým sa zaviazali, že pristupujú do bratstva, ľahkomyselne z neho nikdy nevystúpia, budú slúžiť Bohu a ľuďom, pritom budú chrániť svätú katolícku vieru, verne sa pridŕžiavať nášho východného obradu, ktorý ustanovili svätí Otcovia a nám ho odovzdali, nebudú odmietavo vystupovať voči zákonnej cirkevnej hierarchii a s ostatnými členmi bratstva budú žiť v láske a mieri. Tento sľub skladali pred evanjeliárom a svätým krížom do rúk o. rektora Marka Rozkoša. Bol to skutočne nádherný obrad. Na konci sa prihovril otec rektor, ktorý pripomenul vážnosť sľubu, ktorým sa

zjednotili s celým bratstvom, ako aj vážnosť povolania, ku ktorému boli Bohom povolaní a na ktoré odpovedali.

Imatrikulácia pokračovala slávnostnou večerou a programom, ktorý pripravili bratia druháci. Večerný program začal pekným a poučným predstavením, ktorým bolo znázornené naše povolanie Ježišom ako aj to, načo sme boli povolaní. Po ňom nasledoval zábavný program a súťaže, ktoré z časti pripomínali všedný seminárny život. Bratia druháci ukázali, akým veľkým zážitkom je imatrikulácia pre každého prváka, ako aj to, že tú vlastnú majú ešte v živej pamäti. Noví bratia sa statočne držali a všetky úlohy, ktoré si na nich bratia pripravili zvládli na výbornú. A ako odmenu dostali od kríže na znak zjednotenia sa s bratstvom.

A tak prosíme Všemohúceho Boha, o to čo bolo spomenuté aj v službe prijatia, aby sme skrze Svätého Ducha dostali milosť a dokázali naplniť sľub, ktorým sme sa pred Bohom zaviazali.

Lukáš Mitro, I. roč.

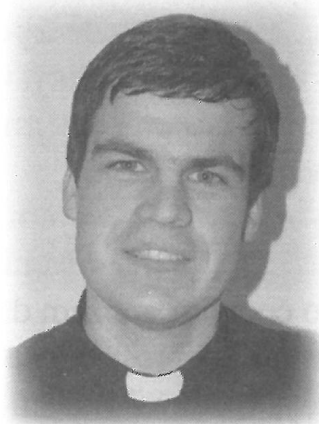

Noví bratia seminárskej rodiny

Marek Baran

Vek: 19 rokov

Farnosť: Banské – Prešovská eparchia

Je toľko povolaní vo svete a ty si sa rozhodol pre kňazstvo, prečo?

Kňazstvo je povolanie pri vykonávaní ktorého môžem žiť plnohodnotný život v blízkosti nášho Nebeského Otca a skrze neho tak pomáhať ľuďom, ktorí jeho pomoc potrebujú. Zároveň cez toto povolanie sa chcem s pomocou Božou, podieľať na spásе svojej duše, ale aj duše ľudí, ktorých mi Boh zverí.

Duchovné cvičenia sú duchovným pokrmom pre bohoslovca po celý rok. Čo si si z nich odniesol ty?

Duchovné cvičenia, ktoré sme absolvovali na začiatku akademického roka boli pre mňa určite požehnané, veľmi užitočné a potrebné pre začínajúceho bohoslovca. A osobne som tam načerpal veľa duchovných síl skrze meditáciu, ticho a pokoj, ktorý som tam zažíval, ale nielen to, odniesol som si z nich aj veľa užitočných rád a návodov ako zlepšiť môj vzťah k Bohu, modlitbe a iných vecí potrebných pri formovaní v seminári.

Oslovil ťa niekto z našej seminárnej rodiny, ak áno, kto a čím?

Áno, určite. V našej seminárnej rodine má oslovili hlavne niektorí starší bratia, a to svojím správaním, ich pokojným vystupovaním a hlavne pokorou. Častokrát len ich pohľad, či úsmev mi dáva veľmi veľa. Určite si od nich môžem brať príklad a môžu byť aj mojimi vzormi v našej seminárnej rodine.

Odkaz pre všetkých?

Nekráčajte po ceste tohto sveta, nehládajte pravdu v tomto svete, lebo Ježiš hovorí: „Ja som cesta, pravda a život.“

Tomáš Gállik

Vek: 19 rokov

Farnosť: Humenné – Sokolej – Prešovská eparchia

Odpovedal si áno na Ježišovo pozvanie neľutuješ to?

Som za to Bohu veľmi vďačný, že práve do môjho srdca vložil toto svoje volanie. Chcem mu takto odovzdať môj život, svoju vôľu a verím, že On má tú moc premeniť srdce každého človeka, aj to moje a preto mu stačí dať iba svoje áno a prenechať mu kľúče od svojho života.

Duchovné cvičenia sú pre bohoslovca duchovným pokrmom na celý rok. Čo si si ty z nich vzal do svojho života?

Boh mi na mne odhalil množstvo nedostatkov, ktoré pre mňa boli dovtedy skryté. Odvtedy stále žijem z času, ktorý som na duchovných cvičeniach venoval Bohu v chvíľkach samoty. Čas modlitby v tichu a samote sa pre mňa stal časom sebapoznávania, časom kedy mi Boh otvára oči môjho vlastného ja a ukazuje mi pred sebou moju nedokonalosť.

Láska v tvojom živote, ako ju vnímaš?

Láska pre mňa nie je iba obyčajný cit, je to ozajstná živá skúsenosť s Bohom. Keď to čo mám, môžem dať inému. Čokoľvek, či úsmev, pohľad, alebo len zopár slov záujmu. Láska je pre mňa zosobnený Kristus v každom človeku, ktorý ma volá, aby som sa aj ja rozdával ľuďom tak ako on.

Odkaz pre všetkých?

Boh odo človeka nechce ani veľa síl, ani more slov, ale priame činy, ktorými dá o sebe pred svetom vedieť, že je Kristov. Človek nie je tým, čo hovorí, ale tým čo žije.

Miroslav Čerňanský

Vek: 20 rokov

Farnosť: Pčoliné – Prešovská eparchia

Bolo tvoje rozhodnutie stať sa kňazom hneď od začiatku jednoznačné?

Moje rozhodnutie stať sa kňazom začalo vo mne víriť pred piatimi rokmi. Vtedy som po prvýkrát počul hlas Pána, ktorý ma povoláva do svojej vinice. Rozhodol som sa mu povedať áno a vôbec to neľutujem.

Čo sa ti páči v seminári a čo by bolo treba zmeniť?

Pred vstupom do seminára som sem šiel s určitými predstavami a očakávaniami. Som rád, že program v seminári je nastavený tak, že mám čas na školu, modlitbu a aj na voľný čas. Čo sa mi tu nepáči? Som tu ešte príliš krátko na to, aby som mohol povedať čo sa mi nepáči a čo by som zmenil, všetko sa len začína.

Čo znamená v tvojom živote biskupské heslo bl. Biskupa P.P. Gojdiča „Boh je láska, milujme ho!“

Pre mňa znamená jednu podstatnú vec: „Boh je láska“. Láska ktorou nás Boh nekonečne miluje aj napriek tomu, že sme hriešny, aj napriek tomu, že mi ľudia jeho láskou mnohokrát pohrdame, on neustále čaká kedy mu ti dáš šancu, aby ti ukázal ako ťa miluje.

Odkaz pre všetkých?

„Nielen z chleba žije človek, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“
Mt 4,4

Pavol Burda

Vek: 20 rokov

Farnosť: Ruská Kajňa – Pakostov – Prešovská eparchia

Ako dlho si sa rozhodoval pre kňazské povolanie?

Asi ako sedem ročného ma oslovili časti liturgie, ktoré patrili výlučne kňazovi. Dalo by sa povedať, že tam to začalo. Tak to bude asi trinásť rokov.

Ako si si predstavoval seminár, splnili sa tvoje očakávania?

Ako miesto kde žijú ľudia, ktorých o pár rokov budú sedemročný chlapci obdivovať. Miesto pokoja, bratstva a modlitby. Moje najkatastrofálnejšie predstavy sa dosiaľ nenaplnili.

Oslovil ťa niekto z našej seminárnej rodiny?

Určite najmä bratia sú vzormi. Spomeniem napríklad Pať a jeho službu dvom láskam zboru a kapele Anastasis, či Miť a človeka veselého Božieho Ducha, alebo Michala experta nielen na slávenie v kaplnke.

Odkaz pre všetkých?

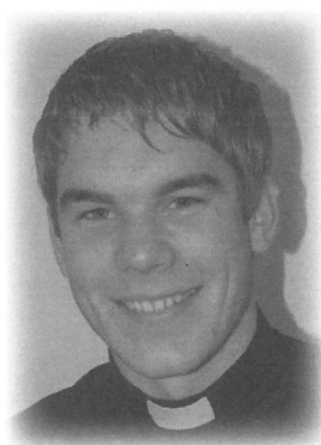
Boh každého volá k svätosti. Každého svojou osobitnou cestou.

Lukáš Kireš

Vek: 19 rokov

Farnosť: Farnosť Rokytov pri Humenom – Prešovská eparchia

Myslíš si, že keď si vstúpil na cestu Kristovho kňazstva rozhodol si sa správne?

Áno určite som sa rozhodol správne, lebo každá cesta ktorá vedie k Ježišovi je správna.

Kto z našich predstavených ťa oslovil a prečo?

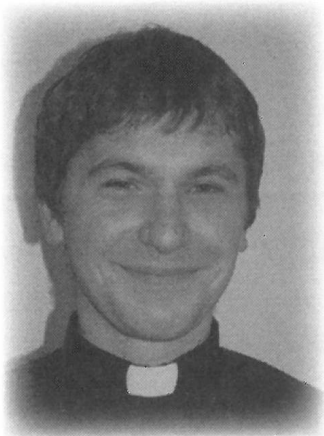
Z predstavených ma najviac oslovil o. rektor a to svojím priateľským, srdečným a ľudským prístupom k nám bohoslovcom.

Kto je tvojím kňazským vzorom?

Mojím kňazským vzorom je určite môj princípál o. František, ktorý ma zaujal svojím prístupom k veriacim a svojou pevnou vierou.

Odkaz pre všetkých?

Vždy treba mať úsmev na tvári, lebo veselá tvár je znakom dobrého srdca.

Ivan Lažo

Vek: 19 rokov

Farnosť: Svidník – Prešovská eparchia

Boh ti dal možnosť byť tu. Neľutuješ svoje rozhodnutie?

Nie, neľutujem. Naopak, myslím si, že inde ako v seminári by som nebol šťastný. Verím, že Boh má so mnou plán a vie čo robí.

Ako vnímaš slová „Vy ste chrámom živého Boha“?

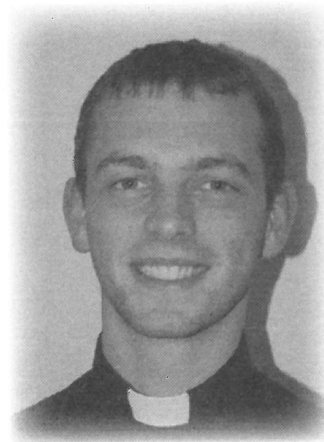
Je to biskupské heslo môjho vladyku Jána. Toto slovo mi stále pripomína, že ja som Boží chrám a mám dávať pozor na to, aby tento chrám bol vždy taký krásny, aký krásny je môj Boh.

Aké duchovné ovocie priniesli duchovné cvičenia v tvojom seminárnom živote?

Pomohli mi vytvoriť dobrý základ na začiatku mojej formácie. Je to pre mňa čas strávený v Božej prítomnosti, s Božím Slovom, z ktorého môžem stále čerpať.

Odkaz pre všetkých?

Boh je verný!

Leontín Lizák

Vek: 19 rokov

Farnosť: Okružná – Prešovská eparchia

Prečo si sa rozhodol pre cestu ku Kristovmu kňazstvu?

Ako nám raz povedal o. Ján: „To nie vy ste si vybrali Boha, ale on si vybral Vás.“

Zmenil sa tvoj postoj k modlitbe odkedy si tu?

Určite áno. Už len kvôli tomu, že tu v seminári sa modlime oveľa viac, ako som bol zvyknutý. Ja osobne som len rád, lebo som si modlitbu obľúbil. Modlím sa rád lebo modlitbu neberiem ako povinnosť, ale beriem ju ako kamarátsky rozhovor s Kristom. No veľmi ma oslovil úryvok zo svätého písma, ktorý nám dal otec Milan na duchovných cvičeniach: „Celý život ťa chcem velebíť a v tvojom mene dvíhať svoje ruky k modlitbe.“ (Ž 63,5)

Čo ťa najviac oslovilo v našej seminárnej rodine?

Najviac ma oslovilo to, že sa starší bratia snažia o to, by sme sa mi prváci mali dobre a to, že nám dávajú mnoho dobrých rád do života. Vidno, že im na nás záleží. Naozaj sa tu cítim ako v jednej veľkej rodine, ktorá má 6 otcov a 60 synov.

Odkaz pre všetkých?

Utielajte sa k Bohu tak ako ja so slovami: „Nech sa stane ako ty chceš Pane!“

Michal Vadrna

Vek: 20 rokov

Farnosť: Ľubica – Prešovská eparchia

Prečo si sa rozhodol pre kňazstvo a čo ťa k tomu viedlo?

Pán je Ten, ktorý si vyberá a rozhoduje. Ja som mu len povedal áno.

Zmenil sa tvoj pohľad na svet po krátkom pobyte v seminári?

Zmenil sa môj pohľad na samého seba a moja pýcha Božou pomocou začína padat'. Dúfam, že nebudem potom pyšný na to.

Ako si prežíval duchovné cvičenia a čo ťa oslovilo?

Duchovné cvičenia viedol o. Milan Lach, SJ, môj takmer sused. Mal som výhodu, že ho poznám a on pozná mňa. Zistil som, že Boh má ešte veľa práce na mne. Ja sa musím už len otvoriť pre jeho formáciu.

Odkaz pre všetkých?

Bohu nezáleží na tom, koľko ľudí obrátiš, Boh chce obrátiť teba!

Matúš Verba

Vek: 20 rokov

Farnosť: Humené – Sokolejev – Prešovská eparchia

Prečo si sa rozhodol pre cestu ku Kristovmu kňazstvu?

Túžbu po kňazstve som mal ukrytú kdesi v hĺbke svojho srdca a v posledných rokoch sa začala čoraz viac ozývať hlavne skrze modlitbu a prácu v spoločenstve našej farnosti. Kňazom chcem byť preto, lebo chcem celý život zasvätiť ohlasovaniu evanjelia a službe ľuďom, aj keď si uvedomujem, že to vôbec nieje ľahké.

Zmenil sa tvoj postoj k modlitbe odkedy si tu?

Odkedy som v seminári moja chuť po modlitbe sa zväčšila. Robí ma slobodnejším človekom skrze stretnutie sa s Bohom a upevňuje moju vieru. Môžem tu naplno vidieť krásu nášho obradu, hlavne večierne a utierne v cirkevnoslovančine, ktoré sa mi veľmi páčia. Aj keď mám z nich niekedy totálny hokej.

Aké duchovné ovocie priniesli pre tvoj život duchovné cvičenia?

Hm, prvýkrát som splavil Dunajec. Ale nie, počas štvordňového ticha sa z môjho vnútra vyplavovali pravdy o mne, ktoré som dovtedy nevidel. Ovocím je už len to, že som ich zistil a s Božou pomocou sa môžem meniť.

Odkaz pre všetkých?

Aby ste verili, že Boh je živý a chce byť živý aj vo vašom živote. Chcem Vás povzbudiť, aby ste sa k nemu utiekali a mali v neho dôveru, lebo len on vás môže naozaj zachrániť.

Peter Babinčák

Vek: 20 rokov

Farnosť: Sečovce – Košický apoštolský exarchát

Prečo si si vybral práve toto povolanie?

S každým človekom má náš Pán určitý plán. A keď som tu v seminári, uvedomujem si, že som sa sem dostal bolo vďaka nemu, a ja som mu za tento dar nesmierne vďačný.

Kto je tvojím kňazským vzorom?

Mojím vzorom sú samozrejme všetci kňazi, ktorí vydávajú svedectvo o našom Pánovi. No predovšetkým je to správca farnosti z ktorej pochádzam.

Splnila sa tu tvoja predstava o seminári ?

V seminári som si predstavoval trochu iný režim ako tu je, no samozrejme, išiel som tu s tým, že som vedel do čoho idem. Zatiaľ po tom čase čo som tu sa nemám na čo sťažovať, cítim sa tu v podstate veľmi dobre.

Odkaz pre všetkých?

Modlite sa a začnite žiť svoj život s Bohom intenzívnejšie, a uvidíte ako mocne Boh dokáže pôsobiť v našich životoch.

Peter Kolesár

Vek: 19 rokov

Farnosť: Stanča – Košický apoštolský exarchát

Prečo si sa rozhodol pre cestu Kristovho kňazstva, a čo ťa k tomu viedlo?

K tomuto povolaniu ma viedlo tiché volanie nášho Nebeského Otca, ktoré som vnímal na jednej strane vo farnosti a potom počas štúdia na cirkevnom gymnáziu.

Zmenil sa tvoj postoj k modlitbe odkedy si tu?

Môj osobný postoj k modlitbe sa budoval už od detstva, no až po nástupe do seminára sa naskytl priestor na upevnenie môjho postoja a prehĺbenie v modlitbe a duchovnom živote.

Čo ťa najviac oslovilo v našej seminárnej rodine?

Už od prvej chvíle po nástupe, keď som prišiel praktický medzi cudzích ľudí, ma milo prekvapila súdržnosť, láskavosť, obetavosť, a vzájomná pomoc, ktorú som pocítil zo strany svojich bratov očividne naplnených Kristovou láskou.

Odkaz pre všetkých?

Aby ani jeden veriaci človek nezabudol, že my všetci sme soľou zeme a kvasom ľudstva.

MUŽ S TVÁROU ČLOVEKA

(2. ČASŤ)

Ako ste vnímali povolanie sv. Otcom z monastiera do biskupskej služby; a neskôr za exarchu novovzniknutého Košického apoštolského exarchátu?

Povolanie, respektíve menovanie na biskupa som vnímal, ako keby to ani nebola pravda. Vôbec som s tým nepočítal, nakoľko vtedy rozbiehajúca sa viceprovincia Michalovská ma zvolila za viceprovinciála. A z generálneho domu v Ríme prišli ku mne správy, že samotný generálny predstavený sa prihovára za to, aby ma zanechali ešte v tejto službe viceprovinciála teraz, keď sa v Československu rozbieha rehol'ný život. Aby ktosi, kto už v tejto reholi fungoval dlhšie a komu zverili redemptoristi tento úrad viceprovinciála s dôverou, mohol zotrvať v tomto úrade, mohol ho riadiť a upevňovať. A tak samozrejme, keď som dostal tieto správy od generálneho predstaveného z Ríma, bol som vnútorne presvedčený, že k tomuto menovaniu vzhľadom na moju osobu nedôjde. Preto to bolo pre mňa ako blesk z neba, keď si ma vtedy zavolať otec ordinár a povedal: „áno“. Že by som to mal prijať, pretože je to vôľa sv. Otca a že keby som znovu chcel zotrvať na pozícii viceprovinciálneho predstaveného, mohol by som robiť problém Gréckokatolíckej cirkvi. Že je tu veľmi vážna potreba Cirkvi.

Človek v takýchto situáciách vníma, že je to mimo neho. Nevychádza to z jeho chcenia, ale chce to Ktosi, Kto má právo chcieť a požadovať od človeka. *A tak som iba mohol povedať „Da budet voľa Tvoja!“* O tom som rozmýšľal, že bude aj mojim biskupským heslom „Da budet voľa Tvoja!- Nech sa stane Tvoja vôľa!“,

ale nakoniec som si uvedomil, vtedy ako najmladší biskup Katolíckej cirkvi, že potrebujem byť ešte stále vedený mamičkou. Tak som si do svojho biskupského hesla zobral to z pod kríža: „Hľa Tvoja Matka!“

Vladyka, čo vo vás, ako v katolíckom kresťanovi východného obradu evokuje pojem „spiritualita kresťanského východu“?

Počúvajúc mnohých ľudí, ktorí východnú spiritualitu prezentujú, si mnohokrát dávam otázku, či to u nás je naozaj východná spiritualita. My sa zatiaľ len učíme vnímať východnú spiritualitu a to tak, že ju nejakým spôsobom nastokneme na to západné myslenie. Lež východná spiritualita nie je len nejaká záplata, alebo nejaká prišívka na niečo, čo už vlastníme, čo sme si osvojili a čo je bytostne naše. Bez ohľadu na to, či si to priznávame, alebo nie, sme ľudia zasiahnutí západným spôsobom života, čo sa týka materiálneho vnímania, systému života a podobne. Ak chceme východnú spiritualitu pochopiť naozaj do hĺbky, budeme musieť mnohé veci zanechať, aby sme sa mohli naplniť čímśi novým. Ako hovorí sv. Bazil Veľký: „Ak je nádoba niečím plná, najprv sa musí vyprázdniť, aby sa mohla byť naplnená nejakým novým nápojom.“ Východná spiritualita je zatiaľ pre nás len čosi krásne, o čom hovoríme, čo sme si kdesi prečítali a čo prezentujeme ikonami, neja-

kými peknými slovnými štruktúrami a podobne. Ale ešte veľa je potrebné pracovať na tom, aby sme si osvojili východnú spiritualitu, ktorá znamená zakorenenie v Bohu. A z toho zakorenenia sa v Bohu dovolenie vyrastať osobnosti, ktorá žije Bohom. Osobnosti, ktorá vo svojom živote v duchu neustálej modlitby zohľadňuje Boha, kedy v Ňom naozaj žijeme hýbeme sa a sme. Či už odpočívame, či pracujeme

vždycky kdesi v podtóne je Ten, ktorý je našim Stvoriteľom a Otcom. Na tom ešte treba pracovať.

Áno východná spiritualita je takou výzvou pre našich nie intelektuálov, ale zvlášť ľudí, ktorí chcú žiť svoju duchovnosť v tomto svete v takej v hĺbke s Bohom, žeby mohli povedať: „Áno, v ňom žijeme, hýbeme sa a sme!“

Zhovárať sa Milan Kmec

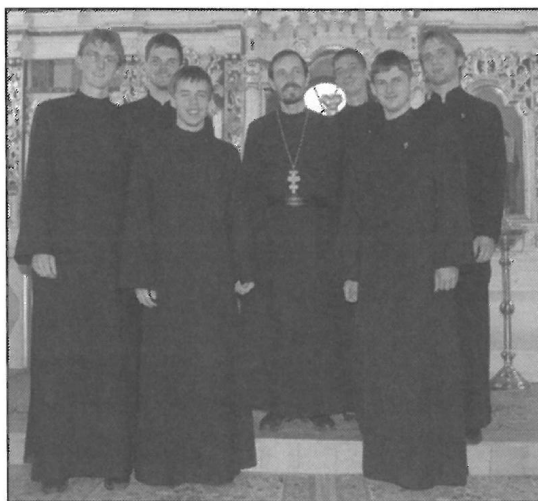
ČAS BOŽEJ MILOSTI A POKOJA

Výstižnejšie a krajšie sa tento čas strávený v Božej prítomnosti a v nádhernej prírode Pieninského národného parku azda ani nedá pomenovať.

Začiatok akademického roka a ďalšieho roka kňazskej formácie sa pre nás bohoslovcov seminára blahoslaveného P. P. GOJDIČA začal už tradične duchovnými cvičeniami. No týmto duchovným cvičeniam nemožno v nijakom prípade dať žiadnu nálepku tradičnosti. Naopak boli výnimočné a veľmi zaujímavé. V pondelok 17. septembra sme opustili brány seminára a spoločne s našimi predstavenými sme putovali do malebnej prírody Pienin. Cieľom bolo rekreačné stredisko Dunajec v obci Červený kláštor.

Duchovné cvičenia viedol o. Milan Lach SJ, ktorý v prednáškach a meditáciách uprel pohľad na Krista počas celého jeho života. Malý Ježiš sa v našich srdciach rodil, spolu s ním sme poznávali Písma, hodnotili náš doterajší život v jeho blízkosti a s ním sme aj trpeli a umierali na

kríži. S jeho učeníkmi sme plesali a radovali sa pri jeho vzkriesení. Silný duchovný zážitok v nás podnecovali aj sväté liturgie a modlitby, ktoré sme slávili v starobyľom kláštore kartuziánov a kamaldúnov v Červenom Kláštore.

Na záver duchovných cvičení sme, tak povediac, spojili príjemné s užitočným. Všetci spoločne na pltiach, ktoré kedysi slúžili na splavovanie dreva sme splavili mohutnú rieku Dunajec. Na tejto plavbe sme videli nielen klenoty našej prírody, ale spo-

znali sme aj húževnatých a milých ľudí tohto rázovitého podtatranského kraja.

Celý tento čas bol naplnený duchom osobnej i spoločnej modlitby, rozjímania a obdivovania Božieho stvorenia v krásach tunajšej prírody. Vďaka Všemohúcemu Pánovi a našim predstaveným za týždeň krásy Božieho slova a prírody. Tieto nádherné zážitky povzbudili naše srdcia a správne nás nasmerovali na plavbu po rieke každodenného seminárneho života.

Mikuláš Jančuš, II. roč.

Obliečka druhákov

„Podobne vy, mladší, podriadujte sa starším. Všetci sa navzájom zaodejte pokorou, lebo Boh pyšným odporuje, ale pokorným dáva milosť.“ 1Pt 5,5

V seminárnom živote sa striedajú dni všedné s dňami, ktoré v sebe nesú nádych netradičnosti a vzácnosti. Takýmto vzácnym a sviatočným dňom bola pre nás, ôsmich bohoslovcov II. ročníka, streda 21. november tohto roku.

Práve tento deň, na sviatok Uvedenia Presvätej Bohorodičky do chrámu, sme

prijali od preosvietených vladykov Jána a Milana posvätené podriasniky. Obliečka podriasnika predstavuje v našom seminárnom živote ďalší krok na ceste ku kňazstvu, preto sme tento deň s veľkou túžbou a radosťou už dlho očakávali. Príhovory našich vladykov boli smerované k tomu, aby sme tento odev, ako znak odovzdania sa Bohu nosievali s úctou a radosťou, aby sme tak i svojim vonkajším prejavom svedčili o Kristovi, ktorý je stredobodom každého nášho konania.

Slávnostný obrad posvätenia podriasnikov pokračoval archijerejskou sv. liturgiou. Za tento pekný deň sa chceme v prvom rade poďakovať Bohu, lebo z jeho milosti pochádza všetko dobro a tiež našim vladykom za nádherný obrad. Predstaveným nášho seminára a bratom seminaristom ďakujeme za modlitby a pekné spoločenstvo.

Mikuláš Jančuš, II. roč.

Mikuláš pre nepočujúcich

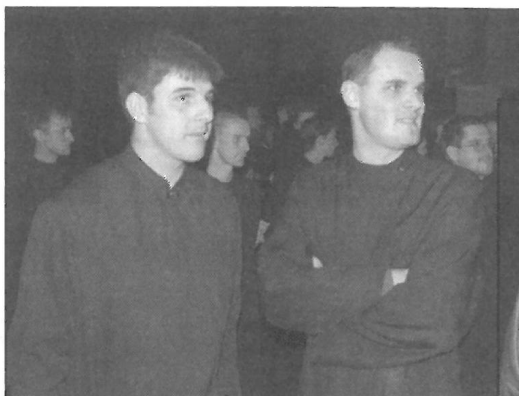
Tak ako minulý rok aj tento rok sv. Mikuláš neobišiel ani deti s poruchami reči a sluchu. Mikuláš navštívil deti spolu s anjelom a nezbedným čertom. Keď prišiel s plným košom sladkostí deti kývali, kričali a tleskali od radosti. Mikuláš sa im prihovoral a spoločne rozsvietili vianočný stromček. Deti si pre neho pripravili krásny program, kreslili, tancovali a súťažili. Nasledovali básničky, pesničky, riekanky a hádanky, ktoré si pripravili pre tento vzácny deň. Mikuláš vysvetlil prečo rozdáva darčeky a hlavne, že ak niečo dávame musíme to robiť s láskou, lebo aj ten

najvzácnejší dar ak nie je darovaný s láskou nemá žiadnu hodnotu a zmysel. Nakoniec mu všetci poďakovali za darčeky a rozlúčili sa s ním. Mikuláš sľúbil, že ak budú dobrí a poslušní príde aj na budúci rok. V očkách detí bolo vidieť žiarivé šťastie, keď po boku svojich rodičov kráčali domov.

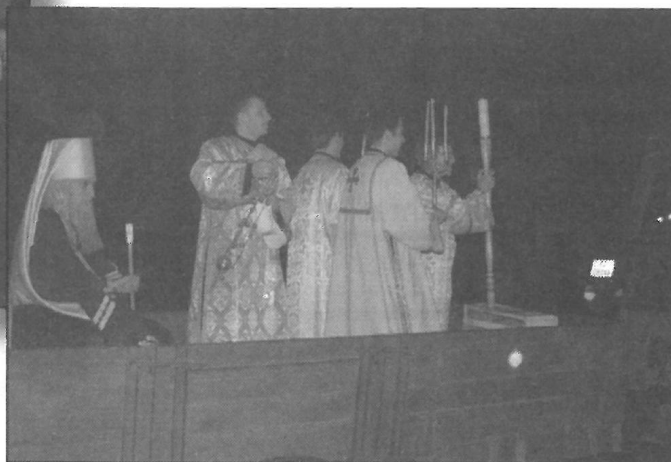
Je nádherné obdarovať človeka. Môžete ľudí obdarovať hmotne a niekedy stačí milé slovo, úsmev alebo pozdrav. Skutočný dar dáme človeku vtedy ak ho obdarujeme z lásky.

Pavel Sirotnák, IV. roč.

Mikuláš v seminári

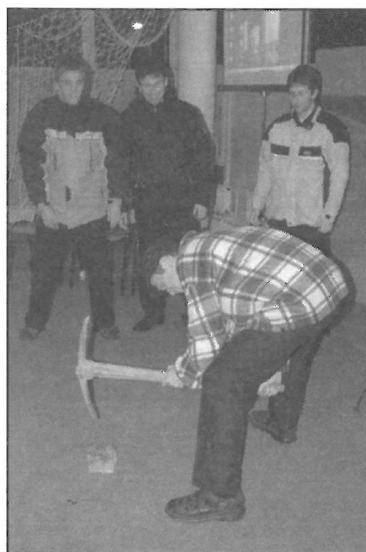
**Všetci ho túžobne očakávame
(: dokonca aj Peter a Jozef :)**

**A on prichádza každý rok inak
(tentoraz traktorom)**

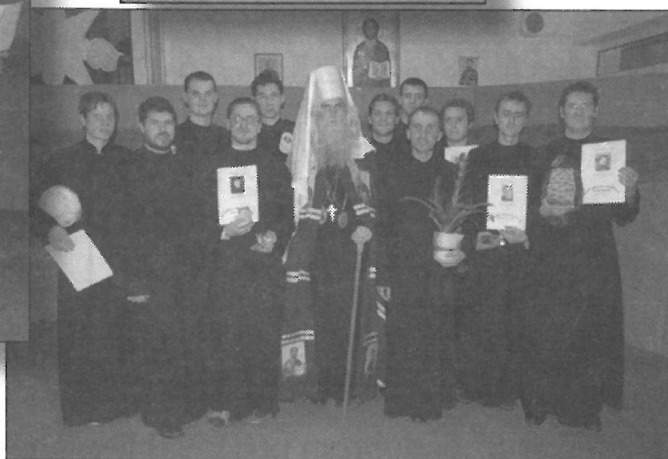
Po dlhom čase si rád pohovorí s predstavenými

**My ho
rozosmejeme
našími
scénkami
(Armagedon)**

**Aj mu zaťacujeme a zaspievame
(profesionálne)**

**Niektorí, ktorí boli 7 rokov dobrí, dostanú aj darčeky,
no všetci sa už tešíme na budúci rok, až príde znova
(a on príde, no možno ak budeme dobrí)**

ZABAVNÁ STRÁNKA

Apoštoli sedia v kruhu
a hádžu dve kocky. Príde
k ním Ježiš:

- Môžem si s vami zahrať?
- Nuž keď chceš...

Hádže Tomáš, padne
jedenásť.

Hádže Peter, padne dvanásť.

Hodí Ježiš, Padne trinásť...

Peter sa neudrží:

- Ej, Pane! Ale bez zázrakov,
hráme o peniaze!

Pán farár sa sťažuje
miništrantovi: „V kostole
nie je ani noha. Dokonca ani
organista tu nie je. Kto bude
dnes hrať?“ „Miništrant
rozmýšľa a po chvíli vraví:
„Keď dobre viem, tak
Slovensko – Kanada.“

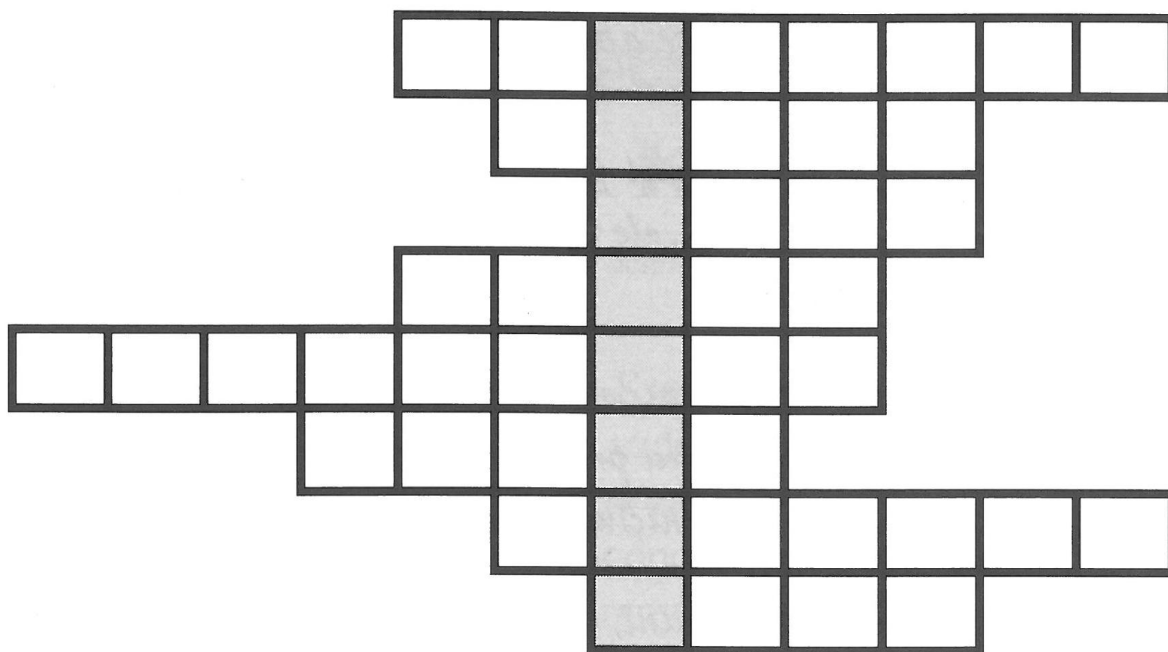
S tými ľuďmi sa už podobrom nedá. Vyhlasujem
varovný štrajk. Celý týždeň budeme aj cez deň
vydychovať oxid uhličitý!

Vedec sa rozpráva
s Bohom:

„Bože, už nie si potrebný.
Veda postúpila tak ďaleko,
že už aj my
vedci vieme urobiť človeka
z hliny.“

„Tak sa predved““, hovorí
Boh.

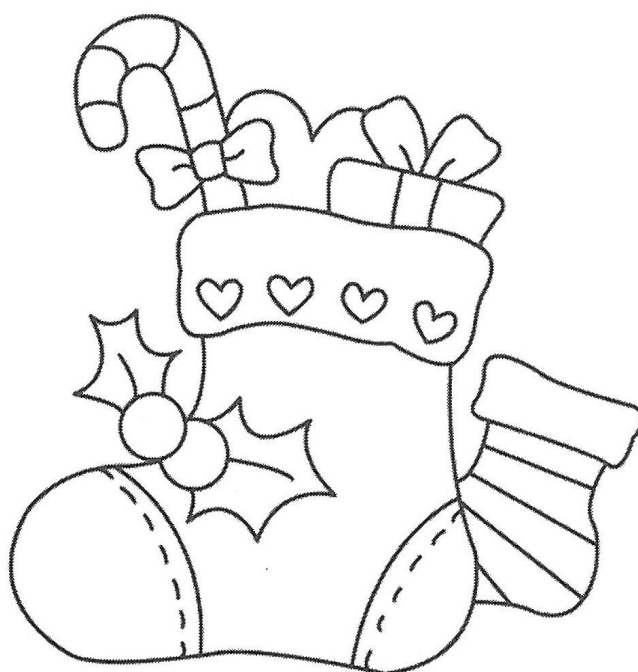
Vedec začne naberať zo
zeme hlinu a Boh mu na to:
„Počkaj, počkaj, ber
láskavo zo svojho
materiálu!“

1. Rozhovor s Bohom...
2. Ježiškov pestún...
3. Spája dva brehy...
4. Mýtnik, ktorý vyliezol na strom...
5. Mesto kde bol Ježiš ukrižovaný...
6. Boží posol...
7. Praotec Izraelitov...
8. Noemovo plavidlo...

Názov mesta Betlehem v preklade znamená (tajnička).

NIEČO PRE NAJMENŠÍCH

prípravil Mikuláš Jančuš, II. roč.

Vianočný list apoštola Pavla

Keby som svoj dom dokonale vyzdobil jedľovými vetvičkami, blikajúcimi svetielkami a vyhrávajúcimi zvončekmi, ale nemal by som lásku k svojej rodine, nebol by som ničím iba dekoratérom.

Keby som sa namáhal v kuchyni a piekol kilá vianočných keksov, labužníckych maškrt a keby som k jedlu prestrel nádherný stôl, ale nemal by som lásku k svojej rodine, nebol by som ničím iba kuchárom.

Keby som pomáhal v charitnej jedálni, v domove dôchodcov spieval koledy a všetok svoj majetok minul na blahobyt, ale nemal by som piesne pre svoju rodinu, nič by mi to neosožilo.

Keby som ozdobil vianočný stromček žiariacimi anjelmi a háčkovanými hviezdami, zúčastnil sa tisícich osláv a v zbore spieval sólo, ale nemal by som v srdci Ježiša, tak som nič nepochopil, o čo vlastne ide.

Láska prerušuje pečenie kvôli objatiu dieťaťa.

Láska necháva bokom ozdoby kvôli pobožkaniu manželského partnera.

Láska je priateľská napriek náhleniu a stresu.

Láska nezávidí iným ich domácnosť s vyberaným vianočným porcelánom a priliehavými obrusmi.

Láska neokrikuje deti, aby uhli z cesty, ale je vďačná, že sú a že môžu stáť v ceste.

Láska nedáva iba tým, ktorí môžu niečo vrátiť, ale s radosťou obdarúva práve tých, ktorí darčekom odpovedať nemôžu.

Láska všetko znáša, všetko verí, všetko dúfa, všetko vydrží.

Láska nikdy nezanikne.

Videohry sa rozbijú, perlové retiazky sa roztrhnú, tenisové rakety zhrdzavejú, ale dar lásky zostáva...

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Fond podpory, rozvoja a ochrany vzdelávania Gréckokatolíckej cirkvi

Neinvestičný fond sv. Ján Krstiteľ vznikol v roku 2001 za účelom podpory, rozvoja a ochrany vzdelávania seminaristov a predstavených kňazského seminára, žiakov základných a stredných gréckokatolíckych a cirkevných škôl, podpory celoživotného vzdelávania biskupov, kňazov a laikov, ochrany a rozvoja duchovných a kultúrnych hodnôt Gréckokatolíckej cirkvi, ochrany a podpory zdravia.

Číslo účtu (SKK): 10006 - 66513060/4900

Číslo účtu (EUR): 810003 - 6318060/4900

IČO: 36167126

Adresa: sv. Ján Krstiteľ, n. f.

Správca fondu: ThLic. Miroslav Šimko

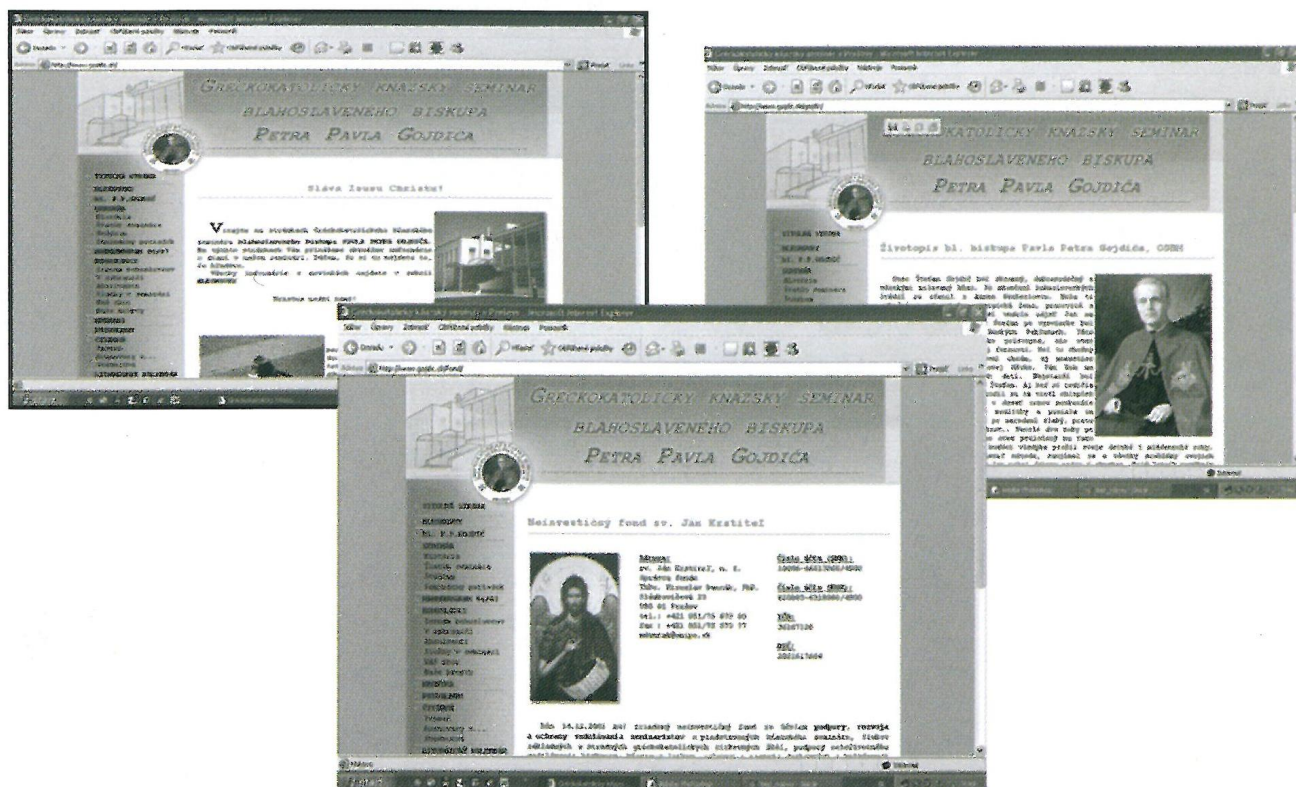
Sládkovičova 23, 080 01 Prešov

tel.: +421 051/75 673 80

msimko@unipo.sk

fax : +421 051/75 673 77

web stránka: <http://www.gojdic.sk/>

Navštívte našu web stránku: www.gojdic.sk

